

Epistola către Efeseni (3)

Capitolul 3

Matta Behnam

© SoundWords, Online începând de la: 26.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 3

Introducere - Revelat lui Pavel

Capitolul 3 al acestei epistole este un fel de intercalare, care are ca temă adevărul fundamental despre „Hristos și Adunarea”. În realitate acesta este un adevăr care stă în centrul acțiunii lui Dumnezeu și a căilor Lui de la început și până la sfârșit. Acest capitol stă între capitolul 2 cu comunicările lui instructive referitoare la adevăr și cuvintele practice de îndemnuri, care încep cu capitolul 4. Aici apostolul scoate în evidență faptul, că până atunci adevărul binecuvântat despre Hristos și Adunare era o taină, pe care nu a cunoscut-o niciunul din sfinții perioadelor de timp trecute. Ea a fost descoperită apostolilor și profeților Noului Testament abia după înfăptuirea lucrării de răscumpărare și înălțarea lui Hristos la dreapta Tatălui și după coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. Cu toate că această taină a fost revelată apostolilor și profeților Noului Testament, totuși privilegiul și slujba de a fi arătată și făcută cunoscut Adunării a fost dat în mod deosebit lui Pavel, apostolul lui Hristos glorificat. Domnul Isus a vorbit deja în Ioan 10 despre oile „Sale”, pe care El le-a scos din curtea lui Israel, și de asemenea despre „alte” oi (care erau dintre națiuni), și că ultimele vor alcătui împreună cu primele „o singură turmă” sub „un singur Păstor” (Efeseni 3.1-8).

Vedem același adevăr prezentat în viziunea lui Petru, când o față de masă cu tot felul de animale necurate a fost coborâtă din cer pe pământ, o viziune, care vorbea simbolic despre faptul că și dintre națiuni vor fi aduși credincioși la Hristos. Cu toate acestea adevărul dumnezeiesc despre *un* trup, alcătuit din credincioși atât dintre iudei cât și dintre națiuni, și faptul că Hristos glorificat este Capul acestui trup, era o taină, pe care Domnul a făcut-o cunoscut abia lui Pavel prin revelații deosebite (Efeseni 3.3). El a încredințat lui Pavel slujba vestirii acestei taine, și să pună în lumină înaintea tuturor această taină (Efeseni 3.8).

În capitolul 2 al epistolei noastre, Pavel a explicat acest adevăr binecuvântat, că toți credincioșii în Hristos dintre iudei și dintre națiuni stau pe același fundament, deoarece în Hristos nu este nici iudeu nici păgân, pentru ca toți să alcătuiască un trup, al cărui Cap este Hristos. Tocmai vestirea acestui adevăr a dat naștere la împotrivire și dușmănie înverșunată din partea iudeilor; ea a fost cauza atât pentru prigonirea lui Pavel de către iudei (vezi Faptele apostolilor 22.21-24; 1 Tesaloniceni 2.15; 2 Corinteni 11.24) cât și a faptului că el a fost aruncat în închisoare (Efeseni 3.1).

Pentru credincioșii dintre iudei nu era așa de ușor la început să înțeleagă acest adevăr important, că credincioșii dintre iudei și credincioșii dintre națiuni sunt în aceeași măsură mădulare ale trupului lui Hristos, și că Hristos prin moartea Sa a făcut din cei doi *unul* și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, acesta fiind vechea dușmănie care exista între ei. Nu era ușor de înțeles pentru ei, că Dumnezeu putea să distrugă total ceea ce El mai înainte a instaurat. Cum este posibil, ca Dumnezeu să anuleze acum toate acele diferențe, pe care El însuși le-a stabilit odinioară între iudei și păgâni, ca să pună deoparte pe poporul Său dintre națiuni, dăruindu-le privilegiile, la care națiunile nu aveau nici o parte? Răspunsul este, că pentru fiecare perioadă Dumnezeu are planurile Sale. El a hotărât perioada Vechiului Testament pentru a face o diferență între poporul Său din vechime și națiuni. Dar acum l-a făcut plăcere să introducă o perioadă nouă, bazată pe lucrarea de răscumpărare a lui Hristos

– o perioadă care urma să înlăture toate aceste diferențe din vechime.

Prima parte a acestui capitol explică acest aspect al tainei lui Hristos și arată că națiunile, care cred în Hristos, stau pe aceeași temelie ca și frații lor dintre iudei, și că toți, care au luat pe Hristos ca Salvator și Mântuitor al lor, au devenit *un* trup prin aceasta. Motivul pentru care iudeii nu au putut înțelege acest adevăr constă în faptul că nici Legea, nici profeții, și nici o altă scriere a Vechiului Testament nu a vorbit vreodată despre această taină. Cuvântul „taină” nu descrie ceva, care este ascuns și neînțeles, ci ceva care până atunci (aceasta înseamnă în Vechiul Testament) nu a fost descoperit. Însă în Noul Testament – și în mod deosebit în această scrisoare – această taină a fost pe deplin revelată.

Dorim să atragem încă o dată atenția, că subiectul acestei taine este „Hristos și Adunarea”. Aceasta înseamnă, nu Hristos singur fără Adunare, și nici Adunarea singură fără Hristos, ci Hristos și Adunarea: „Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare” (Efeseni 5.32).

Mesajul unui întemnițat

Versetul 1

Efeseni 3.1: Pentru aceasta, eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile
...

Aici apostolul ne arată foarte clar, pentru ce el era în închisoare - deoarece a vestit acest adevăr prețios, că cei dintre națiuni care cred în Hristos posedă aceleași privilegii binecuvântate ca și credincioșii dintre iudei. De aceea iudeii căutau să se răzbune pe el și l-au urmărit până când în cele din urmă a urmat sentința de întemnițare în Roma.

Cât de minunat că apostolul privește întemnițarea lui nu din punctul de vedere omenesc, ca și cum el ar fi un prizonier al imperiului roman! El o privește mai mult din punctul de vedere al lui Dumnezeu, spunând: „întemnițatul lui Hristos Isus”. Fără îndoială în aceasta constă motivul mângâierii lui cu bucurie. El consideră o mare onoare să fie „un ambasador în lanțuri” (Efeseni 6.20). Preaiubiților, nu avem noi aici o învățătură importantă spre folosul nostru, ca și noi să privim suferințele noastre, greutățile și încercările, care sunt pe cărarea noastră de pelerini, nu dintr-un punct de vedere omenesc, ci din punctul de vedere dumnezeiesc? Atunci inimile noastre vor fi umplute cu pace și mângâiere, atunci vom avea biruință: „... Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8.37).

Cât de uimitor este, că apostolul, căruia i-a fost dată onoarea și privilegiul să scrie această scrisoare, care revelează cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei și ne face cunoscut această taină minunată despre poziția cerească a Adunării și legătura ei cu Hristos, Capul glorificat, era un întemnițat în lanțuri, atunci când a scris scrisoarea. Patria Adunării este cerul, în Casa Tatălui. Ea este un străin în această lume stricată. De aceea nu este de mirare, că ea este prigonită și i se aduce împotrivire. Și tot așa de puțin este de mirare, că apostolul lui Hristos Cel glorificat – Pavel – trebuia să scrie această scrisoare binecuvântată, în timp ce era un întemnițat legat în lanțuri.

Administrarea

Versetul 2

Efeseni 3.2: ... (dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi: ...

Cuvântul „administrare” înseamnă aici „slujbă” sau „oficiul de administrare”. Apostolul Pavel era vasul ales al lui Dumnezeu pentru revelarea planurilor dumnezeiești referitoare la chemarea Adunării și a poziției și speranței ei cerești. Desigur este adevărat, că această taină minunată a fost revelată și celorlalți apostoli și profeți ai lui Hristos. Dar ea nu a fost făcută cunoscut Adunării prin ei, ci prin apostolul Pavel. Apostolul spune, că alegerea lui pentru această slujbă – sau această administrare – era harul Său: „... harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat pentru voi...”. Aceasta este valabil și pentru fiecare, căruia Dumnezeu i-a dat un dar de slujire: „... fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4.10). Prin aceasta apostolul Pavel îi asigură pe credincioșii din Efes, că lui i-a fost dată această slujbă a administrării pentru ei, adică pentru credincioșii dintre națiuni.

Făcută cunoscut prin descoperire

Versetele 3,4

Efeseni 3.3,4: ... că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos – ...

Cuvântul taină este repetat de trei ori în acest capitol. Domnul a făcut cunoscut apostolului Pavel această taină printr-o descoperire deosebită. El nu a primit-o de la Petru, și nici de la un alt apostol, care au fost înainte de el; ci el a primit-o direct de la Însuși Domnul glorificat. Această taină minunată se referă la Hristos și Adunarea Sa, sau cu alte cuvinte: se referă la gloria Domnului nostru preamărit și la binecuvântările noastre ca mădulare ale trupului Său legate între ele printr-o legătură veșnică, care nu poate fi ruptă.

„... după cum am scris mai înainte pe scurt” se referă atât la ceea ce el a scris în Efeseni 1.9-14 cât și la Efeseni 2, unde el a atins subiectul acestei taine mare. Dar aici în capitolul 3 el dorește să scrie mai detaliat despre aceasta. Intenția apostolului este, ca credincioșii, când vor citi ce scrie el despre această taină, să înțeleagă și să se bucure și să fie umpluți cu ea. Cu cât ne dedicăm mai mult studiului Cuvântului lui Dumnezeu și ni-L însușim, cu atât mai mult va crește adorarea noastră și privirea cu uimire a Dumnezeului nostru și Tatăl și a Domnului nostru Isus Hristos, pentru harul care s-a revărsat așa de bogat peste noi.

Mai înainte nu a fost descoperită

Versetul 5

Efeseni 3.5: ... care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh; ...

Aceste cuvinte ale apostolului ne arată foarte clar, că această taină niciodată n-a fost cunoscută de cineva, cu toate că și în timpurile de mai înainte au fost sfinți evlavioși. Ea a fost descoperită prin Domnul Isus sfinților Săi apostoli și profeți (acelora ai Noului Testament) prin Duhul Sfânt. Dacă vei cerceta fiecare pagină a Vechiului Testament, nu vei găsi pe ele nici un singur cuvânt referitor la această taină binecuvântată și nici o referire directă la binecuvântările cerești și la făgăduințele deosebit de prețioase ale celor ce cred în Hristos dintre iudei și dintre păgâni.

Apostolul subliniază acest adevăr în secțiunea care ne stă în față, cu toate că el a vorbit despre aceasta și în scrisoarea sa adresată credincioșilor din Roma (Romani 16.25-27): „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținută ascunsă timp de veacuri, dar arătată acum și prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței – singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.”

Binecuvântări mai mari

Versetul 6

Efeseni 3.6: ... că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie, ...

Este adevărat, că Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduințe cu privire la binecuvântările pământești pentru națiuni în legătură cu Împărăția de o mie de ani (Geneza 22.18). Însă ce deosebire mare este între făgăduințele date de Dumnezeu lui Avraam pentru națiuni și binecuvântările pentru Adunare, care au venit în Hristos Isus. Este în adevăr o diferență uriașă între făgăduințele despre care au vorbit profeții Vechiului Testament și binecuvântările pentru Adunare din perioada actuală a harului, pe care Duhul Sfânt le-a descoperit în scrierile Noului Testament, și anume:

1. *Că credincioșii dintre națiuni au devenit împreună-moștenitori.*

Căci cu toate că națiunile nu aveau nici o parte la moștenire, la făgăduințele și la binecuvântările pământești, pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam și copiilor lui (Matei 15.21-27), noi am primit totuși acum – preamărit să fie Dumnezeu pentru aceasta! – ca aceia dintre națiuni care au crezut în Hristos, parte la moștenirea cerească în Hristos, împreună cu credincioșii dintre iudei. „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El” (Romani 8.17).

2. *Că credincioșii dintre națiuni au devenit din același trup.*

Aceasta înseamnă că acest trup tainic a fost alcătuit prin puterea Duhului Sfânt din toți cei care cred în Hristos, și că Hristos Însuși este Capul glorificat la dreapta Tatălui.

3. Că ei au devenit și împreună-părtași la făgăduința Sa în Hristos Isus prin Evanghelie. Expresia „promisiune în Hristos” se referă la darul Duhului Sfânt promis de Tatăl și vestit mai dinainte de Hristos apostolilor Săi (Faptele apostolilor 1.5). Duhul Sfânt a fost dat nu numai credincioșilor dintre iudei, ci și celor dintre națiuni (Faptele apostolilor 10.45; 11.16,17).

Două slujbe

Versetul 7

Efeseni 3.7: al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui.

Apostolul era slujitor sub două aspecte: în primul rând era slujitor al Evangheliei – Evanghelia lui Hristos Cel glorificat. Aceasta este Evanghelia în care el slujea și pe care o vestea printre națiuni, și prin care el a întemeiat multe adunări în unele locuri. Dar în al doilea rând el era și un slujitor al Adunării; căci lui i s-a dat să descopere și să răspândească adevărurile minunate ale Adunării, în mod deosebit acela, că ea este trupul lui Hristos.

Apostolul se referă și în scrisoarea către Coloseni la aceste două aspecte ale slujbei sale, când spune: „... speranța Evangheliei ... al cărei slujitor am devenit eu, Pavel”. Și cu privire la Adunare el spune: „... al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi...” (Coloseni 1.23,25). După aceea apostolul continuă să ne arate cu cea mai mare claritate, că această slujbă a Evangheliei era după darul harului lui Dumnezeu, care i-a fost dat după lucrarea puterii Lui. Aceasta este proba pentru fiecare slujitor adevărat pentru Dumnezeu: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 4.11)

Bogăția lui Hristos

Versetul 8

Efeseni 3.8: Mie, mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta: să vestesc printre națiuni Evanghelia bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos ...

Cât de măreț este acest har care a fost dat lui Pavel! El, cel care mai înainte era un batjocoritor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, a devenit acum un vas închinat pe deplin lui Hristos, ca să vestească bogăția Lui de nepătruns. Cât de plăcută este și smerenia și modestia, cu care Dumnezeu a putut să împodobească pe acest apostol binecuvântat, căci atunci când el scrie despre harul lui Dumnezeu, care lucrează în el ca într-un credincios, el se numește „mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții”. Și iarăși, când vorbește despre sine ca apostol în legătură cu slujba sa, el spune: „Pentru că eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli, eu, care nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că am persecutat Adunarea lui

Dumnezeu” (1 Corinteni 15.9). Și atunci când vorbește despre sine ca om, el se numește „cel dintâi dintre păcătoși” (1 Timotei 1.15). Fie ca noi toți să urmăm mai mult pe apostolul Pavel în smerenia sa, da, pe Domnul Isus Însuși, care ne spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11.28,29)!

Cunoașterea poziției noastre cerești și creșterea noastră în harul și cunoștința Domnului Isus Hristos să ne împodobească cu blândețe și smerenie și nu să ne schimonosească prin facerea paradă de noi înșine. Noi nu suntem mai buni sau mai mari decât ceilalți, care probabil nu au primit atât de mult din adevărul Său, așa cum avem noi prin harul lui Dumnezeu.

Apostolul era chemat să vestească printre națiuni bogăția de nepătruns a lui Hristos. Națiunile, care mai înainte au pierit în întuneric și în necunoștința lor totală au slujit idolilor de nimic, trebuiau acum să primească parte la „bogăția de nepătruns a lui Hristos”. Noi preamărim pe Domnul pentru bogățiile Lui de nepătruns, pe care El le-a dăruit celor care L-au luat ca Mântuitor și Domn al lor! Da, iubite cititor, te bucuri tu, mă bucur eu cu adevărat de aceste bogății nelimitate? Este adevărat, Hristos a devenit sărac, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogăți (2 Corinteni 8.9). Cât de mare trebuie să fie bogăția Sa, bogăția Sa de nepătruns! Bogăția Sa nu se poate scruta. Moise la timpul lui a considerat ocară lui Hristos ca fiind o bogăție mult mai mare decât toate comorile Egiptului (Evrei 11.26). Fie ca și noi să fim permanent găsiți în părtășie deplină cu preaiubitul nostru Domn și să ne bucurăm tot timpul practic de El și de bogățiile Lui de nepătruns! Ce experiență minunată este conștiința și savurarea prezenței Sale!

Ascunsă în Dumnezeu

Versetul 9

Efeseni 3.9: ... și să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate, ...

Facă Dumnezeu, ca fiecare slujitor al lui Hristos să devină conștient de dimensiunea acestor cuvinte ale apostolului și să se bucure cu adevărat de ele! Slujba lui nu se limita numai la cei credincioși, ci ținta lui era să ajungă cu Evanghelia la toți oamenii, să-i lămurească pe toți, pentru ca toți oamenii să cunoască harul lui Dumnezeu, care le oferă nu numai iertarea păcatelor – iertare care se bazează pe deplina valabilitate a jertfei Domnului nostru Isus Hristos – ci le dăruiește și partea de a fi uniți cu Hristos și în Hristos, și să devină mădulare ale trupului Său.

Observă expresia „taină, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate”. Niciunul din sfinții perioadelor de timp din trecut nu a știut nimic despre această taină ascunsă în Dumnezeu. Dar după moartea Domnului nostru Isus Hristos, după învierea Sa dintre morți și înălțarea Sa la cer a venit Duhul Sfânt ca Persoană pe pământ și Și-a făcut locuință în credincioși, ca să le descopere întreaga valoare a lucrării de mântuire și să le facă cunoscut

taina ascunsă până atunci.

Făcut cunoscut îngerilor

Versetul 10

Efeseni 3.10: ... pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților în cele cerești, ...

Vedem aici, că această taină deosebită și minunată a Adunării și poziția ei cerească nu a fost necunoscută numai credincioșilor Vechiului Testament, ci și stăpânilor și autorităților, îngerilor și arhanghelilor. Însă această taină a fost descoperită acum Adunării, și l-a făcut plăcere lui Dumnezeu s-o facă cunoscut și îngerilor, ca să le descopere și lor o latură nouă a înțelepciunii Sale dumnezeiești. Deja în trecut îngerii au fost martori ai înțelepciunii lui Dumnezeu în unele privințe, în mod deosebit în creație, „când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie” (Iov 38.7). Ei au văzut înțelepciunea Sa în varietatea lucrărilor Sale în perioadele trecute și până în perioada actuală a harului. Acum însă Dumnezeu le-a descoperit ceva cu totul nou, pe care ei niciodată mai înainte nu l-au cunoscut – o taină ascunsă, cunoscută numai de Dumnezeu. Da, Dumnezeu a vrut prin Adunare să facă cunoscut îngerilor înțelepciunea Lui variată.

Ah, ce minunată este această poziție, la care Dumnezeu a ridicat Adunarea Sa! Și în același timp cât de mare este responsabilitatea tuturor creștinilor adevărați, din care este alcătuită Adunarea! Ah, sunt puțini cei care au înțeles adevărata poziție a Bisericii, sunt puțini cei care au înțeles planul și voia lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa și umblarea ei în această lume ca martor pentru El. Umblăm noi în armonie cu voia Sa, pentru ca El să ne poată da exemplu și să fim de învățătură îngerilor? Voia lui Dumnezeu este, ca Adunarea să fie ca o carte, care poate fi citită de îngeri, pentru ca ei să poată cunoaște în noi și prin noi înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu. Aceasta este deci intenția lui Dumnezeu și responsabilitatea noastră. Nu este intenția lui Dumnezeu să facă cândva cunoscut stăpânilor și autorităților înțelepciunea Sa atât de felurită, când noi vom merge în cer, ci *acum*, în timp ce noi mai suntem încă în lumea aceasta, „pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut *acum*, prin Adunare, stăpânilor și autorităților în cele cerești”.

Fără îndoială lumea ne va urî, dacă umblăm potrivit cu voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și voia lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar nu ne este de ajuns să știm, și nu se înalță inimile noastre, să știm că noi suntem subiectul deosebit ale planurilor minunate ale lui Dumnezeu, că îngerii Lui ne înconjoară, și că permanent El privește în jos spre noi cu o dragoste de nepătruns? Nu ne este suficient, că El ne-a dat pe Hristos „viața noastră” - Hristos, „darul nespus de mare” al lui Dumnezeu? Și în afară de aceasta nu ne-a dat El Duhul Său Sfânt, pentru ca El să fie în noi, făcând din noi locuința Sa, templul Său, în timp ce noi mai suntem încă aici pe pământ?

Deci dacă vreunul din îngeri dorește să vadă unde s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să privească aici pe pământ, trebuie s-o vadă întipărită pe credincioși, chiar și pe cel mai neînsemnat și mai slab. Cine poate înțelege aceasta? Poți tu, pot eu să înțeleg această minune, că Dumnezeu în harul Său ne-a adus atât de aproape de Sine? Dacă am

înțelege cu adevărat scumpătatea și slava acestui adevăr, atunci el ne va conduce la despărțirea totală de tot ce este aici sub soare, de tot ce prin carne ar putea să ne facă să ne reîntoarcem la lucrurile lumii acesteia. Noi am primit cu Hristos un loc și o poziție mult mai înaltă decât a soarelui. De aceea noi ar trebui aici pe pământ să supunem toate lucrurile sentinței crucii și morții. Ținta și scopul vieții noastre ar trebui să fie numai glorificarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos. El trebuie să fie singura noastră bucurie!

Ce posedăm noi în Hristos

Versetul 11

Efeseni 3.11: ... după planul veacurilor pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru,
...

Toate planurile și gândurile lui Dumnezeu cu privire la Adunarea Sa și la ce El a făcut pentru ea și în ea, El le-a planificat după „planul Său veșnic” în Hristos Isus, Domnul nostru. Preamărit să-l fie Numele minunat pentru aceasta! Cine citește totdeauna atent și cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, vă găsi foarte clar în acesta, că planul veșnic al lui Dumnezeu era deja la crearea lumii și în cele din urmă la crearea omului, ca din neamul lui Adam decăzut să-și ia un popor, să-l facă o creație nouă și să-l unească cu Fiul Său preamărit, pentru ca ei să fie la El și întreaga veșnicie să aibă parte de El și de gloria Sa. Toate acestea El le-a făcut „în Hristos Isus, Domnul nostru” spre glorificarea Sa.

Versetul 12

Efeseni 3.12: ... în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El.

În versetul anterior apostolul a vorbit despre Domnul nostru Isus Hristos ca despre Acela care acum este glorificat în înălțime, singurul în care planul veșnic al lui Dumnezeu s-a realizat și împlinit. Acest plan se referă la binecuvântarea Adunării în identificarea ei cu Hristos, Capul ei glorificat – un adevăr minunat și o realitate minunată prin care, așa cum am văzut, îngerii și arhanghelii pot recunoaște „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu”.

Dar aceasta nu este tot ce noi am primit în Hristos; căci prin El noi avem și îndrăzneală și acces la Dumnezeu, Tatăl nostru. Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos și putem să venim în prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru, cu îndrăzneală și deplină încredere, fără teamă și fără frică. Inima Lui se bucură când venim în felul acesta și în Numele lui Isus Hristos, Fiul Său preaiubit, pășim înaintea tronului Său de har. „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus ... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței” (Evrei 10.19,22). „Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. – Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.14,16).

Un suflet, care se încrede în dragostea Tatălui, nu se teme să vină în prezența Lui, ci se bucură să se găsească în prezența Sa și să locuiască acolo în părtășie cu El. Ah, de am avea

înțelegere mai mare despre dragostea Tatălui! Vom constata că acestea sunt cele mai prețioase momente de care ne putem bucura, când în Numele Domnului nostru Isus Hristos, în care am crezut și în care ne încredem, stăm în părtășia cu El, bazându-ne pe deplin pe valabilitatea absolută a lucrării Sale la cruce, „în siguranța deplină a credinței”.

Necazurile lui Pavel

Versetul 13

Efeseni 3.13: De aceea, vă rog să nu vă descurajați din cauza necazurilor mele pentru voi, care sunt gloria voastră.

La începutul acestui capitol îl vedem pe Pavel „un întemnițat în lanțuri”, ca unul sortit morții, și anume din cauza descoperirii tainei, pe care el o vestea, și care se referea la Adunare (alcătuită din iudei și păgâni) și partea ei cerească, pe care o posedă ca fiind unită cu Hristos. Aici în versetul 13 apostolul amintește din nou credincioșilor din Efes acest adevăr; și pentru ca inimile lor să nu se descurajeze din cauza suferințelor sale, el îi încurajează și îi roagă să nu se descurajeze din cauza suferințelor lui. Aceste suferințe vor fi mai degrabă spre folosul lor și spre întărirea credinței lor.

Apostolul era sub domnia tiranică a romanilor, care îl țineau în lanțuri. Dar tocmai în mijlocul acestor necazuri Duhul Sfânt preocupă inima lui cu poziția minunată a Adunării, ca fiind legată cu Hristos glorificat în cer și îl inspiră să scrie această scrisoare. Acest adevăr minunat l-a umplut și l-a făcut să-i roage să nu se descurajeze și să nu se clatine. Cât de minunată este unitatea la care Duhul Sfânt leagă între ele mădulele unui singur trup! Apostolul privește necazurile lui nu ca fiind numai ale lui ci și ca glorie a lor.

O rugăciune deosebită

Versetul 14

Efeseni 3.14: Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui, ...

La studiul capitolului 1 am văzut că rugăciunile cele mai importante ale lui Pavel, pe care Duhul Sfânt ni le-a păstrat în Sfânta Scriptură, sunt acelea pe care el le-a făcut ca întemnițat în lanțuri. Ele sunt de o valoare inestimabilă și de foarte mare folos pentru noi. Această scrisoare conține două rugăciuni; prima am găsit-o în Efeseni 1.15-23; a doua o avem aici în Efeseni 3.14-21. La studiul Efeseni 1.5 ne-am referit deja la faptul că Dumnezeu era și este atât Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos cât și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Fiecare din aceste două rugăciuni stă în context cu una din aceste două relații. Astfel, prima rugăciune este adresată „Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos”, a doua dimpotrivă, este adresată „Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. În prima rugăciune l-am văzut ca Om, al cărui Dumnezeu este „Dumnezeul Meu” (compară cu Matei 27.46; Ioan 20.17); în timp ce în ultima rugăciune vedem pe Hristos în relația Sa unică în felul ei cu Tatăl ca singurul Fiu al Tatălui, relația Lui veșnică - „Tatăl Meu”.

Este de cea mai mare importanță să vedem diferența între aceste două rugăciuni. Subiectul primei rugăciuni este cunoașterea și luminarea, în timp ce subiectul celei de-a doua rugăciune este „omul lăuntric” și „Hristos în inimă”. Nu este suficient să ajungi la cunoaștință, ci aceasta trebuie să dea roade spirituale în viața noastră practică, zilnică. Dacă citim prima rugăciune, ea ne conduce la studiul planului veșnic și la hotărârile minunate ale lui Dumnezeu. Dar studiul celei de-a doua rugăciune face inimile noastre să se reverse în admirație și adorarea Dumnezeului și Tatălui nostru și trezește în noi dorința să ne predăm pe deplin în dragoste Domnului Isus – Aceluia care ne-a iubit mai întâi.

„Pentru aceasta” - din cauza acestei taine sublime, făcute cunoscut în versetele anterioare - „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Gândurile și inima apostolului erau așa de umplute de mărimea și slava subiectului care îi sta înaintea, că l-a condus să-și plece genunchii și să-și verse inima și sentimentele lui cele mai lăuntrice de simpatie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl. Putem spune fără să exagerăm, că această rugăciune a lui Pavel este cea mai sublimă, este cununa tuturor celorlalte rugăciuni ale lui. Pentru credincioșii din Efes nu era o imagine necunoscută, să-l vadă pe Pavel plecându-și genunchii în rugăciune pentru ei. După ce el a adresat bătrânilor acelei adunări cuvintele de despărțire, „a îngenunchiat și s-a rugat împreună cu ei toți” (Faptele apostolilor 20.36). O, de am crește tot mai mult în cunoașterea poziției noastre minunate și a ceea ce am obținut în Hristos Isus, Domnul nostru, în care sunt ascunse bogății de nepătruns! Am avea atunci și genunchi plecați și inimi care se revarsă în adorare înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.

Familii diferite

Versetul 15

Efeseni 3.15: ... din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ, ...

În vechiul legământ Dumnezeu stătea în legătură numai cu poporul Israel ca „Iehova”. Dar dacă apostolul vorbește aici despre Dumnezeu ca „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, atunci el ni-l prezintă nu numai ca pe Acela care stă în legătură numai cu poporul Israel, ci el ne prezintă pe Dumnezeu ca pe Creatorul universului întreg, al îngerilor și al oamenilor. Expresia „orice familie, în ceruri și pe pământ” cuprinde:

- a. îngerii și arhangheli, care sunt numiți fiii lui Dumnezeu (Iov 1.6; 38.7);
- b. toți credincioșii perioadelor de timp trecute, începând din zilele strămoșilor înainte și după potop;
- c. toți credincioșii din perioada actuală a harului; și
- d. toți credincioșii care vor fi pe pământ după răpirea Adunării; deci rămășița credincioasă a lui Israel și cei dintre națiuni care vor primi predicarea Evangheliei Împărăției.

Dumnezeu a rânduit fiecărei dintre aceste familii locul și poziția ei; ei nu au toți aceeași poziție, același loc. Astfel citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre „mireasă”, soția Mielului și despre „prietenii” Mirelui. În Cântarea Cântărilor (Cântarea Cântărilor 6.8,9) citim și despre „împărăteasa”, „fecioare” și „fiice”. Fără îndoială fiecare din aceste „familii” are legătura ei deosebită cu Hristos, dar niciuna nu are legătura prețioasă cu El, așa cum o are mireasa

Mielului ceresc – Adunarea, care este trupul Lui; căci noi suntem „mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale” (Efeseni 5.30).

Putere pentru omul lăuntric

Versetul 16

Efeseni 3.16: ... ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ...

Ce prețios este harul Dumnezeului și Tatălui nostru! Preamărit să-I fie Numele! Nu după imaginațiile noastre limitate, ci după bogăția Sa în slavă este El în stare să dea și va da (Filipeni 4.19). Orice vom cere de la El, niciodată noi nu vom putea cere de la El ce El nu ne poate da. El ne dă „după bogățiile gloriei Sale”. Se povestește că cineva a cerut odată o favoare din partea unui împărat. Împăratul i-a dat după măsura bogăției și dărnicii lui; el i-a dat mult mai mult decât a fost rugat să dea. Atunci cel care a primit darul i-a zis: „O, împăratul meu, aceasta este mult prea mult!” Dar împăratul a răspuns zâmbind: „Ție s-ar putea să-ți pară mult; însă eu gândesc, că nu ți-am dat mult”. Tot așa este și atunci când noi venim la Dumnezeu și Tatăl nostru și cu încredere Îi cerem ceva – El dă mai mult decât cerem sau gândim noi.

Această rugăciune a lui Pavel se aseamănă cu un lanț prețios din aur; este totodată un buchet din cele mai înalte rugăciuni spirituale: „ca să vă dea, ... ca să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru”. Apostolul Pavel cunoștea slăbiciunea omului din propria experiență. El cunoștea înțelesul cuvintelor Domnului - „căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. El a înțeles și cuvintele de încurajare ale Domnului Isus: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Acesta este motivul pentru care el în rugăciunea sa se roagă în primul rând ca ei să fie întăriți cu putere, prin Duhul Sfânt, în omul dinăuntru.

Duhul Sfânt locuiește realmente în credinciosul adevărat – o realitate de care apostolul deja în capitolul 1 ne asigură: „În care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii” (Efeseni 1.13). Dar ce noi avem nevoie așa de mare este, ca noi să fim întăriți cu puterea Sa în omul dinăuntru. Noi trebuie să imităm pe apostolul Pavel și permanent să ne plecăm genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca El să ne întărească cu puterea Duhului Său Sfânt. Tocmai în aceste zile – zilele Laodiceei – când slăbiciunea și indiferența în mod regretabil stăpânesc pe mulți creștini, avem nevoie stringentă să ne golim inima înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru, ca să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru.

Hristos locuiește în noi

Versetul 17

Efeseni 3.17: ... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ...

Să observăm: scopul rugăciunii apostolului, pentru care el dorește să vadă pe credincioși întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru, este ca Hristos să locuiască prin credință în inimile lor. Dacă Duhul Sfânt poate să domnească și să controleze pe creștinul adevărat, atunci El îi umple inima, mărturiile lui și gândurile lui cu Hristos Isus; da, El arată că Hristos este „mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalmul 45) și că „cerul gurii Lui este plin de dulceață; ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea cântărilor 5.16). „Acela Mă va glorifica”, spune Domnul ucenicilor Săi, „pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.14). Nu este bine, să ne preocupăm prea mult în gândurile noastre cu lucrarea Duhului Sfânt în noi, oricât de minunată și de mare ar fi ea. Scopul locuirii și lucrării Lui în noi este să mărturisească despre Hristos, pentru ca Hristos să aibă locul care I se cuvine în inima noastră. Este important să luăm seama la intenția apostolului în rugăciunea sa. El nu se roagă pentru sfinții din Efes, ca ei să primească pe Hristos prin credință; căci ei L-au primit deja ca Mântuitor și Salvator. Ci el se roagă pentru o binecuvântare mult mai mare, și anume, ca El să poată ocupa pe deplin locul pe tronul inimii lor.

Este desigur adevărat, că fiecare credincios adevărat este în Hristos, „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă” (2 Corinteni 5.17); „Cunosc un om în Hristos ...” (2 Corinteni 12.2). Însă unui astfel de om i se pune întrebarea: „Are numai Hristos locul deplin în inima ta?” Hristos nu dorește ca și altceva în afară de El să aibă loc în inima noastră. Căci dacă Hristos nu este Domn a toate, atunci El nu este nicidecum Domn. Când Hristos prin credință locuiește în inima credinciosului, atunci El Însuși vrea să fie și să umple toată existența lui. El este Domn peste aptitudinile noastre, peste sentimentele noastre, peste gândurile noastre și peste mădularele trupului nostru, pentru ca noi să ne aflăm cu adevărat pe drumul biruinței și în viața noastră pe pământ să putem savura bucuria care se revarsă. Ah, fericite de acela, a cărui viață este Hristos! „Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Noi ar trebui totdeauna să ne rugăm cu genunchii îndoiți Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca aceasta să fie experiența inimilor noastre în toate zilele cât vom umbla în lumea aceasta.

Înrădăcinați și întemeiați în dragoste

Versetele 17,18

Efeseni 3.17,18: ... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; ...

Apostolul folosește aici cu privire la credincioși două imagini frumoase - „fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste”. Un tablou asemănător găsim în Coloseni 2.7: „Înrădăcinați și fiind zidiți în El”. Noi suntem înrădăcinați în dragoste – dragostea lui Dumnezeu; suntem asemenea unui pom care își înfige rădăcinile adânc în pământ și astfel este capabil să se opună furtunilor și să-și dea rodul dorit la timpul lui. „Este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu vestejește” (Psalmul 1.3). Întemeiat în dragoste, ca o clădire de nezdruncinat așezată pe stâncă – El Însuși, Domnul nostru Isus Hristos, „Stânca veșnicilor”. „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.9).

Mărimea tainei

„Ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții”. Vedem aici foloasele părtășiei sfinte între credincioși. Dacă suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci vom fi capabili să ne ajutăm și să ne sprijinim unii pe alții ca să înțelegem mai bine hotărârile harului lui Dumnezeu față de noi. Noi nu putem trăi unul fără altul; căci fiecare dintre noi este chemat ca mădular al trupului lui Hristos să slujească spre bunăstarea tuturor mădulelor. Chiar și mădularul cel mai neînsemnat și mai slab din acest trup este necesar și de nelipsit pentru celelalte mădulare (1 Corinteni 12.21-25).

Deci, dacă noi suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci noi suntem în stare să înțelegem care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; noi vom crește și progresa în cunoașterea acestei taine, care este tema deosebită a acestui capitol. Unii gândesc că cuvintele „lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea” ar sta în legătură cu „dragostea lui Hristos”. Dar nu aceasta este intenția apostolului; căci cuvântul „și” din fraza următoare „și să cunoașteți dragostea lui Hristos” arată că înțelesul propoziției „să înțelegeți ... care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea” trebuie să fie altceva decât dragostea lui Hristos. Este adevărat, apostolul nu spune aici explicit la ce se referă el prin lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea. El lasă aceasta mai degrabă pe seama înțelegerii spirituale a cititorului, ca el să priceapă, că aceasta se referă la hotărârea veșnică a lui Dumnezeu cu privire la taina binecuvântată, de care apostolul este așa de umplut, când o tratează în această scrisoare și în mod deosebit în acest capitol.

Dragostea de nepătruns

Versetul 19

Efeseni 3.19: ... și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Apostolul încheie rugăciunea sa pentru sfinți cu rugămintea uimitoare și minunată, ca ei să cunoască „dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința”. Este ca și cum și el ar păstra vinul cel mai bună până la urmă. Este o chestiune binecuvântată, că creștii în cunoștința și harul lui Dumnezeu față de noi, ca să înțelegi care sunt lărgimea și lățimea și înălțimea și adâncimea planului veșnic al lui Dumnezeu – această taină, care a fost ascunsă în timpurile de demult, dar care ne-a fost descoperită acum nouă ca fii ai lui Dumnezeu din această perioadă de timp nou testamentală deosebit de binecuvântată. Și totuși aici această minunată rugăciune a apostolului: „și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.” Felul de exprimare al apostolului pare aici să se contrazică în sine însuși, ca și cum noi am fi capabili să recunoaștem ceva care întrece cunoștința. În realitate însă apostolul nu ne spune că noi vom fi vreodată capabili să înțelegem dragostea lui Hristos în deplina ei dimensiune, ci el dorește ca noi să creștem tot mai mult în cunoașterea și prețuirea acestei dragoste nemărginite. Este ca și cum apostolul ne-ar conduce la țărmul unui ocean cu o adâncime și lățime inimaginabil de mare, pentru ca noi nici în viața aceasta și nici în veșnicie să fim în stare să atingem limitele sau capătul acestei dragoste.

Dragostea lui Hristos față de noi este tot așa de nelimitată, ca și dragostea Tatălui față de El -

„cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 15.9). Și așa cum în dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, față de singurul Său Fiu, Domnul nostru, nu sunt limite, tot așa dragostea lui Hristos față de noi este fără măsură și fără sfârșit (compară cu Ioan 17.23). „Ah, Doamne Isuse, cât de minunat ești tu. Fă să Te cunoaștem, pe Tine și dragostea Ta, tot mai mult și s-o realizăm practic în viața noastră zilnică!” Deja aici pe pământ cunoaștem această dragoste a lui Hristos, care întrece orice cunoștință; ce minunat ar fi, dacă fiecare ar cunoaște-o și ar poseda-o.

Observă și, că în această rugăciune ne este arătată triunitatea lui Dumnezeu la lucru pentru binecuvântarea noastră. Apostolul și-a plecat genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos (Dumnezeu, Tatăl), pentru ca noi să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt (Dumnezeu, Duhul Sfânt) în omul dinăuntru, ca Hristos (Dumnezeu, Fiul) prin credință să locuiască în inimile noastre, ca să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința. Preamărit să-l fie Numele vrednic de adorare!

Toată plinătatea lui Dumnezeu

„Ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu”. Fără îndoială acesta este rezultatul binecuvântat al locuirii prin credință a lui Hristos în inima noastră și cunoașterea dragostei Lui de nepătruns. Așa cum nouă ne este imposibil să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, tot așa nu ne este posibil să cunoaștem granițele plinătății lui Dumnezeu.

Există ceva mai minunat, decât că noi creaturi sărmâne, încărcate cu toată slăbiciunea, să fim umplute de toată plinătatea lui Dumnezeu? Nu este de ajuns că apostolul în prima lui rugăciune din capitolul 1 implora ca noi să fim luminați, ca să cunoaștem că noi suntem trupul lui Hristos și plinătatea Aceluia care umple totul în toți; el dorește mai mult pentru noi. El dorește pentru noi, să fim umpluți cu putere prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, până la toată plinătatea lui Dumnezeu Însuși. Deci, aceasta ar trebui să fie starea noastră practică și experiența reală, nu a duhului nostru ci a inimii noastre. Este o părtășie cu Dumnezeu care se aprofundează și crește, pe care noi ar trebui s-o realizăm, după ce am fost luminați și am fost conduși la cunoașterea poziției noastre în Hristos.

Solomon s-a rugat la sfințirea Templului: „Iată, cerurile și cerurile cerurilor nu Te cuprind, cu cât mai puțin casa aceasta pe care am construit-o eu!” (1 Împărați 8.27). Cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, El locuiește totuși „cu cel cu duhul zdrobit și smerit” (Isaia 57.15). Și apostolul Ioan spune: „Cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el”; „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el” (1 Ioan 3.24; 4.16). Domnul Isus Însuși spune alor Săi: „Rămâneți în Mine și Eu în voi” (Ioan 15.4). Toate aceste expresii ne dau o imagine despre însemnătatea cuvintelor apostolului: „ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu”. Un rob al Domnului explică aceste cuvinte foarte frumos: „Dacă pui în ocean un vas deschis, atunci vasul este în ocean și oceanul este în vas”. Facă Dumnezeu ca inimile noastre să fie așa de deschise pentru El și ca noi să fim totdeauna în părtășie deplină cu El, ca aceasta să fie experiența noastră permanentă, binecuvântată - „umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu”. Duhul Sfânt ne vorbește aici de „plinătatea lui Dumnezeu”. În Efeseni 4.13 El spune: „plinătatea lui Hristos”, în Efeseni 5.18: „umpluți de Duh”. Spune, ce ne trebuie mai mult?

Pentru Dumnezeu nu este nimic imposibil

Versetele 20,21

Efeseni 3.20,21: Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.

Apostolul pecetluiește această primă parte a scrisorii sale – cea de învățătură – cu această frumoasă cântare de laudă. În versetele anterioare l-am văzut plecându-și genunchii rugându-se pentru sfinți această rugăciune deosebit de profundă și prețioasă. Acum însă inima lui se revarsă cu laudă și mulțumire către Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este capabil să dea mai mult decât implorăm noi.

Este instructiv să observăm, că expresia „poate” se întâlnește de trei ori în Noul Testament – și de fiecare dată într-o cântare de laudă. O găsim astfel aici, și apoi și în Romani 16.25-27, unde apostolul spune: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos ..., singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.” Și în epistola lui Iuda, citim de asemenea în Iuda 24,25: „Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.” Ce mare este puterea Dumnezeului nostru, cu care avem a face! Adorarea este plăcută inimii Sale și ea umple și inima noastră cu bucurie.

Vedem aici de asemenea, cât de mare era credința și încrederea apostolului în puterea lui Dumnezeu. Pentru el nu este destul să spună: „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem”; căci puterea de înțelegere spirituală a lui Pavel era mai mare decât aceasta; nu este nici destul să spui: „... care poate să facă nespus de mai mult”. Ci credința în Dumnezeu și în puterea Lui mare îl face să spună: „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi”. În rugăciunea sa el s-a rugat mai înainte pentru sfinți, ca ei să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința și să fie umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Și deoarece nouă deseori ni se pare că noi niciodată nu vom avea parte de astfel de experiențe, Duhul Sfânt ne îndreaptă inimile spre Dumnezeu, care nu numai că poate face ce cerem noi, ci El poate face nespus mai mult decât putem noi cere sau gândi. Ah, dacă credința noastră s-ar întări și ar crește în puterea lui Dumnezeu, pentru ca noi în toate împrejurările diferite ale vieții să mergem în deplină certitudine și încredere în El, conștienți fiind că El „poate face”. Puterea Lui nu cunoaște limite, Lui nu-l este nimic imposibil.

Puterea care locuiește în noi

Dumnezeul nostru poate ... să facă ... „potrivit puterii care lucrează în noi”. Această putere este puterea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, care locuiește în fiecare credincios adevărat. Creștinul adevărat este un templu al lui Dumnezeu, „căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3.17). „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6.19).

Da, preaiubiților, acum puterea lui Dumnezeu este în noi, cei care credem, tot așa de activă cum a fost puterea Sa divină față de noi, așa cum am găsit în capitolul 1 versetul 19: „ca să știți ... ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi (sau: cu privire la noi), care credem” (Efeseni 1.19). Aceasta este puterea care L-a înviat pe Hristos dintre morți (și în El și noi) – puterea Sa „față de noi”. Dar aici la sfârșitul capitolului 3 Duhul Sfânt ne pune înaintea puterea care lucrează acum în noi, și prin care noi cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, și care ne umple până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu poate ... să facă ... „potrivit puterii care lucrează în noi”, pentru ca noi, în măsura în care noi ne predăm puterii și lucrării Duhului Sfânt în viața noastră zilnică, în aceeași măsură să fim capabili să aducem rod și să ne bucurăm de binecuvântările acestei puteri dumnezeiești nelimitate.

Lui să-I fie gloria în Adunare

„... a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.” Ce poziție sublimă și minunată a dat Dumnezeu Adunării! Această cântare de laudă descrie această poziție. Dumnezeu Și-a propus, ca Adunarea să fie pe parcursul tuturor generațiilor și fără sfârșit spre glorificarea Lui, spre lauda Lui în prezent și în veșnicie! Nu va exista nici un timp, nici un veac, în care Adunarea să nu fie „mireasa Mielului” spre glorificarea lui Dumnezeu. Și în veșnicia viitoare, după ce cerul dintâi, pământul dintâi și marea nu va mai fi, Adunarea va fi „cortul lui Dumnezeu la oameni” (Apocalipsa 21.1-3). Toți răscumpărații (cu excepția sfinților care aparțin Adunării) vor privi în veșnicie acest „cort al lui Dumnezeu”. Observă că Apocalipsa 21.9-23 arată clar, că noi în „cetatea sfântă, noul Ierusalim”, găsim prezentarea simbolică a „miresei, soția Mielului”, care este Adunarea, locul de locuire al lui Dumnezeu deja în timpul acesta și pentru toată veșnicia. Ea este acum locuința lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.20-22), dar și în veșnicia viitoare ea va fi locuința, cortul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3), prin care El va locui în mijlocul acelor care pe de o parte în timpurile Vechiului Testament, înainte să existe Adunarea, și pe de altă parte în perioada de după Adunare, aceasta este în timpul Necazului cel mare și al Împărăției de o mie de ani, au fost mântuiți.

Trebuie însă să accentuăm, că Adunarea – despărțită de Hristos – nu poate fi niciodată spre glorificarea lui Dumnezeu. Căci fără Hristos noi era străini și dușmani ai lui Dumnezeu. Însă atunci când Adunarea a fost legată cu Hristos, El a devenit Capul ei și ea trupul Său spre glorificarea lui Dumnezeu. „A Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.”

Fie ca atât cititorul cât și scriitorul să se unească cu apostolul, ca să-și plece genunchii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos cu rugămintea, ca El să ne ajute să realizăm practic tot ce include rugăciunea apostolului! Facă Dumnezeu, ca noi să avem parte și de sentimentele și simpatiile apostolului, care l-au condus la această cântare de laudă minunată, ca el să poată spune cu tot adevărul și toată sinceritatea: „Amin!”